

Aan Hare Majesteit Koningin Máxima
Paleis Noordeinde
Postbus 30412
2500 GK Den Haag

Vught, 04-04-2018

Majesteit,

Al minstens een jaar denk ik erover om U een brief te schrijven, om U te laten weten wat er gebeurt achter de schermen in Nederland. Maar hoe doe je dat? Een brief schrijven aan Hare Majesteit Koningin Máxima? Ik heb het antwoord nog steeds niet, dus heb ik besloten om onze werkelijkheid op papier te zetten. Het spijt me als ik me niet houd aan de officiële regels, dit is een brief uit mijn hart en gevoelens en regels gaan nou eenmaal niet altijd hand in hand.

Deze brief is bedoeld van mens tot mens, vrouw tot vrouw, maar vooral van moeder tot moeder. U heeft immers ook kinderen, 3 prachtige dochters waar U hoogstwaarschijnlijk, en terecht, ontzettend trots op bent. Zo trots ben ik ook op mijn kleine meisje, ook al heeft ze maar 10 dagen mogen leven. Ik hoop, nee, smeeek U, de tijd te nemen om deze brief met een open hart te lezen. Niet alleen onze kwaliteit van leven, maar ook het leven van mijn man en mij hangt hiervan af.

Om maar gelijk met de deur in huis te vallen: Ons dochtertje Luna is 10 dagen oud geworden ten gevolge van meerdere medische fouten en nalatigheid van verschillende artsen. Verschillende onafhankelijk gynaecologen hebben aangegeven dat Luna is overleden door deze fouten, dat we een gezonde dochter hadden.

Het enige wat we willen is gerechtigheid, hier zijn we al 4 jaar voor aan het vechten. Maar de energie die we daarvoor nodig hebben is op, wij zijn op.

Om uit te leggen wat de gevolgen zijn van medische fouten voor slachtoffers en hoe er met slachtoffers wordt omgegaan, heb ik veel woorden nodig. Ik begrijp dat U een ontzettend drukke agenda hebt, maar ik smeeek U om deze brief te lezen, om ons te horen en te zien.

Vlak voor haar overlijden heb ik haar 3 dingen beloofd. Ik heb haar beloofd dat ik goed voor haar papa zal zorgen en dat ik hem nooit in de steek zal laten. Ik heb haar beloofd dat ik er alles aan zal doen om haar te beschermen en te vechten voor gerechtigheid. Je doet toch alles om je kind te beschermen? Dat houdt niet op na haar overlijden.

Ik heb haar beloofd dat ik er alles aan zal doen om weer gelukkig te worden. Ik had toen geen idee hoe ongelooflijk moeilijk deze belofte zou zijn.

4 Jaar geleden kwam ik erachter dat de wet niet voor iedereen geldt, dat er mensen zijn die niet de verantwoordelijkheid willen nemen voor de desastreuze medische fouten die er zijn gemaakt. Ik kon en wilde dit niet geloven in het begin, maar nu, 4 jaar later, weet ik dat er grote groepen mensen zijn die de hand boven het hoofd wordt gehouden. Die op elke mogelijke manier in bescherming worden genomen.

Ons leven is totaal op z'n kop komen te staan na het overlijden van onze dochter Luna en dat staat het nog steeds. Ik kan mijn beroep niet meer uitoefenen, mijn voorheen goedlopende praktijk is al die jaren gesloten. Mijn man is 1,5 maand na de dood van onze dochter ontslagen. We hebben grote financiële zorgen. We betalen ons kapot aan de zorgverzekering en therapieën, die we oh zo hard nodig hebben om niet te verzuipen. We zijn al jaren niet meer op vakantie geweest. We zijn onze vrienden en familie verloren. We zijn onszelf verloren.

Een paar weken geleden heb ik een brief aan mijn dochtertje geschreven die ik graag met U wil delen:

Lieve Luna,

Prachtig en dapper meisje van me. 1 maart was jouw verjaardag, 4 jaar zou je zijn geworden. Je zou voor het eerst naar de kleuterschool gaan. Ik probeer me voor te stellen hoe trots ik op jou zou zijn geweest. Mijn kleine, dappere meisje. Ik probeer me voor te stellen hoe je eruit zou hebben gezien. Soms zie ik andere meisjes lopen en vraag me af of je daarop zou lijken. Maar ik zal nooit weten hoe je eruit zal hebben gezien. Ik zal nooit als trotse moeder van jou op het schoolplein staan. Ik mis je zo lieverdje, het leven is zwaar zonder jou. Dag in, dag uit...

Mensen zeggen dat het slijt, dat het met de jaren minder pijn zal doen. Maar niets is minder waar. Het doet elk jaar meer en meer pijn. Het besef wat we allemaal al hebben gemist en wat we nog gaan missen. Je eerste lach, je eerste woordjes, stapjes, schooldag, zwemdiploma... Er zijn zoveel eerste keren en allemaal doen ze evenveel pijn.

Het slijt niet, maar ik leer wel om beter mijn verdriet weg te stoppen, net te doen alsof het er niet is. De pijn wordt niet minder, maar ik leer hem steeds beter te negeren, links te laten liggen. Totdat ik niet meer weet wat ik voel en hoe ik me voel. Al weken vraag ik me af hoe ik me voel, hoe het met me gaat, maar ik kon geen antwoord vinden. Het is een chaos van binnen. Het ene moment gaat er zoveel door me heen dat ik nergens grip op kan krijgen, het andere moment is het doodstil.

Als je zo hard probeert je gevoelens, je pijn en verdriet weg te stoppen, word je vanzelf gevoelloos. Dat is de enige manier om weer mee proberen te doen met het leven, met de maatschappij.

Al 4 jaar ben ik aan het vechten om weer met het leven mee te doen, maar al 4 jaar is dat zo'n grote strijd. Het is alsof ik in 2 werelden leef: 1 wereld is in kleur, de andere in zwart wit. In de wereld vol kleur en leven, doe ik alsof alles goed met me gaat, alsof het leven leuk is. In die 4 jaar ben ik er best goed in geworden om te doen alsof, ik doe gewoon mijn masker met de glimlach op.

Maar door dat masker zie ik altijd, al is het in mijn ooghoeken, de donkere en grauwe wereld. Onze wereld van pijn en verdriet. En als ik mijn glimlach masker op heb, weet ik en voel ik tot op mijn botten, dat ik niet meer thuis hoor in deze wereld. Ik weet niet meer hoe het is om te genieten, hoe het is om 1 dag zonder zorgen of angst te leven. Maar elke dag zet ik mijn masker weer op en doe ik alsof ik meedoe met de rest.

Dit kost alleen zo ontzettend veel energie, dat al mijn energie op gaat in het goed ophouden van mijn masker. Maar er worden dingen van mij verwacht: ik moet werken, ik moet school afmaken, ik moet ervoor zorgen dat onze administratie op orde is, enzovoort. Al deze dingen doe ik nu al voor 4 jaar op reserve energie. Maar langzaam maar zeker begint dit op te raken. Ik weet niet hoe ik het anders moet doen, hoe ik het leven weer op moet pakken en weer plezier kan krijgen in het leven.

De rouw om jou verlies wordt steeds eenzamer. Familie en vrienden hebben ons verlaten en onze wereld wordt steeds kleiner. We worden zelden uitgenodigd, we worden langzaam maar zeker buiten gesloten van het leven. Ik weet dat een groot deel hiervan onze eigen schuld is. Na alle dingen die ik moet doen, heb ik geen energie meer om naar buiten te gaan, mee te doen met het echte leven. Dus ik trek me terug in mijn huis, mijn veilige plek. De plek waar ik niet continu alert hoeft te zijn voor triggers, voor baby's, spelende kinderen, gezinnetjes. Want elke keer als ik daarmee wordt geconfronteerd, doet het nog zoveel pijn.

We proberen echt keihard om weer mee te doen met het leven, de leuke dingen van het leven weer te zien. Maar alles blijft zo grijs en grijs. Het leven zonder jou heeft geen betekenis meer, het heeft z'n smaak verloren. Het leven zonder jou is zo leeg.

Ik doe mijn best om alles te doen wat er van me wordt verwacht, maar het is zo moeilijk om aan die eisen te voldoen. Waar ik vroeger mijn hand niet voor omdraaide, kost me nu minstens een dag werk. Alles kost zoveel moeite en zoveel energie. Opstaan is elke ochtend weer een gevecht met mezelf. Ik kan me niet meer herinneren dat het mogelijk is om uitgerust wakker te worden, ik kan me niet meer herinneren hoe het is om 's ochtends op te staan en zin te hebben in de dag, in het leven. Maar elke ochtend, voor ik de deur uitga, zet ik mijn masker weer op en schuif ik al mijn gevoelens aan de kant. Dag in, dag uit...

Het leven zonder jou is zoveel zwaarder dan ik ooit had gedacht. Zo vaak heb ik nog de gedachte in mijn hoofd dat je gezond was, dat je gewoon bij ons hoort te zijn. Hoe kan ik ooit accepteren dat je er niet meer bent, dat we maar 10 dagen van je hebben mogen genieten? Hoe kan ik mijn leven weer oppakken, hoe kan ik weer geluk voelen? Nu, 4 jaar later, weet ik het nog steeds niet. Er is niemand die het antwoord heeft, maar men verwacht wel dat ik het achter me laat, er overheen stap en weer mee ga doen. Hoe dan? En hoe eerlijk zijn die verwachtingen.

Ik heb inmiddels wel geleerd dat het leven niet eerlijk is en dat mensen niet eerlijk zijn en zelfs heel gemeen kunnen zijn. Het leven is gemeen en ik heb dagen dat ik klaar ben met vechten, dat ik het op wil geven. Waar doe ik het nog voor? Om elke dag met lood in mijn schoenen op te staan en zonder plezier en doodop de dag te beginnen. Voor wie doe ik het? In ieder geval voor jouw papa, die heeft het net zo zwaar en voor hem zal ik sterk zijn en blijven vechten.

Mensen zeggen dat je geluk zelf in de hand hebt en dat is waar. Maar dat gaat niet in alle gevallen op. Geluk is niet zomaar te maken, geluk is afhankelijk van zoveel factoren. Fijne mensen om je heen, een fijne baan, financiële zekerheid, uitzicht op een fijne toekomst, familie, een gezinnetje, energie voor leuke dingen, etc.

Al 4 jaar ben ik bezig om mijn geluk weer in eigen hand te krijgen en al 4 jaar ben ik hierin keihard aan het falen. Ik ben alleen goed geworden in het doen alsof, want dat is wat mensen willen zien en de maatschappij van je verwacht.

Al 4 jaar leven we in onzekerheid. We zijn financieel afhankelijk van instanties, als zij besluiten de kraan dicht te draaien, kunnen we verhuizen. Moeten we onze veilige plek verlaten, de plek waar jij jouw laatste dagen hebt doorgebracht, de plek waar we jouw aanwezigheid kunnen voelen. Al 4 jaar vechten we voor gerechtigheid en hoewel we alle bewijzen zwart op wit hebben, is het maar de vraag of we gelijk krijgen. Is het maar de vraag welke artsen elkaar de hand boven het hoofd houden.

Al die tijd hopen we op nog een kindje, om toch de kans te krijgen een gezinnetje te stichten. De hoop op een tweede kans. Ook dit hebben we niet in de hand...

Dag in dag uit leef ik met een gevoel van angst, een onheilspellend gevoel. Alsof ik me aan het voorbereiden ben op de genadeklap, bang dat ik hem niet aan zie komen, bang om weer niet voorbereid te zijn.

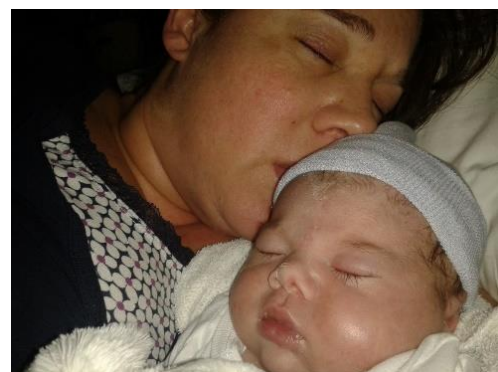
4 jaar is een lange tijd om zo door het leven te gaan. Om niet alleen jou, maar ook vrienden en familie te verliezen. 4 jaar van eenzaamheid, 4 jaar van pijn en verdriet.

Ik mis je lieverd, met heel mijn ziel. Je had hier gewoon moeten zijn, ik had nu gewoon op het schoolplein moeten staan als een oh zo trotse moeder. Ik mis je dag in dag uit. Je was gezond, maar toch ben je dood...

Ik hou van je, met hart en ziel.

Je mama

Ik ben zo bang geworden om te stoppen, los te laten en te ontspannen. Als ik dat doe, kan er iets onverwachts gebeuren. Dan kan het zijn dat ik de genadeklap niet aan zie komen. Dat is mijn grootste angst op het moment. Die klap niet zien aankomen, niet voorbereid zijn. Proberen alles op orde te hebben, is een onmogelijke opgave. Mijn to do list drukt al jaren op mijn schouders en wordt alleen maar langer.

De berg is zo groot en de drempel is zo hoog, dit kost me bakken vol energie die ik niet meer heb. Ik verlies alleen maar meer en meer energie en er komt niks bij. Mijn dagelijkse boswandelingen zorgen ervoor dat ik enigszins in balans blijf, maar ik ben langzaam maar zeker de balans aan het verliezen. Ik heb me voorgaande jaren nog vast kunnen houden aan hoop, aan wie goed doet, goed ontmoet. Maar ik ben m'n grip verloren, de angst is ervoor in de plaats gekomen. Angst voor die genadeklap, angst voor het onvermijdelijke. Wetende dat de angst totaal niet helpend is. Ik weet dat je jezelf nooit voor kunt bereiden op de genadeklap, mocht die überhaupt al komen. Maar ik kan de angst niet meer negeren. Als ik alles maar op orde heb, dan hoef ik me daar niet druk om te maken. Dan kan ik rustig aan gaan doen, eindelijk op adem komen.

Dit zijn klussen die ik al minstens 3 jaar wil en moet doen. Maar ik heb de energie gewoonweg niet. Al mijn energie wordt opgeslurpt door mijn masker opzetten, proberen te leven, werk, de opleiding, dagelijkse administratie. Opstaan kost al zoveel energie, ik heb minstens 2 uur nodig om daarvan bij te komen. De zware last die ik continu op mijn schouders meedraag, is niet meer te tillen. Ik ga er letterlijk aan onderdoor.

Ik weet het en ik voel het in elke spier van mijn lijf. Alles doet pijn, alles is zo zwaar.

Maar hoe kan ik die controle loslaten als ik me zo angstig voel. Hoe kan ik ergens weer wat vertrouwen vinden? Hoop? Hoe kan ik weer leren ontspannen zonder die druk en last te voelen?

Nu, 4 jaar later, zijn we ons vangnet verloren. We hebben niemand meer om op terug te vallen. Familie kon ons niet de hulp geven die we nodig hadden en heeft afstand genomen. Voor veel vrienden werd het te zwaar, duurt ons rouwproces te lang en zijn onze stappen vooruit te klein. Gelukkig hebben we nog heel dierbare vrienden om ons heen, die zijn er als we ze nodig hebben. Maar ook zij hebben te dealen met hun eigen problemen, hebben hun gezin en familie, hebben een druk leven. Ze kunnen er niet continu op afroep voor ons zijn. We moeten elkaar stimuleren en motiveren, elkaar positieve energie geven. Maar hoe doe je dat als je allebei depressief en intens verdrietig bent? Hoe doe je dat als je allebei de grip op hoop en vertrouwen langzaam bent verloren? In de eerste 2 jaar konden we er voor elkaar zijn, kon de één de ander uit de put trekken en andersom. Nu zitten we allebei in een put die zijn bodem begint te verliezen.

We zijn allebei zo hard aan het vechten, maar vaak hebben we de energie niet meer. Het kost steeds meer moeite.

Ik voel de druk van mijn arbeidsongeschiktheidsverzekering. Het heeft nu 4 jaar geduurd, je bent bijna klaar met je opleiding, ga nu maar aan de slag. En ik geef ze gelijk. Ik ben er ook zo klaar mee! Maar hoe moet ik dat voor elkaar krijgen? Ik zit al in een burn out. Dan moet ik mijn praktijk gaan promoten. Ik heb de energie niet om dat vol overgave en met de nodige passie te doen.

De angst dat ik straks niet meer kan werken, de angst dat we ons huis, onze veilige plek moeten verkopen, is er continu en weegt zo ontzettend zwaar.

Als ik meer moet werken, moet ik alle administratie op orde hebben, moeten al mijn to do's afgestreept zijn. Dan kan ik me focussen op 1 ding. Maar hoe moet ik dat voor elkaar krijgen?

Voor ons en ons herstel (in hoeverre dat mogelijk is) zou het veel helpen als we weer, net als vroeger, financieel onafhankelijk zijn. Dan kan ik, zonder angst, zonder financiële gevolgen, een paar weken vrij nemen om op adem te komen, om mijn balans weer te vinden. Nu kan ik me dat niet veroorloven en moet ik blijven werken. Deze last is ontzettend zwaar. Als we geen financiële zorgen zouden hebben, zouden we ons kunnen richten op ons herstel. Kan mijn man de spullen kopen, die hij nodig heeft voor zijn projecten. De projecten waarin hij zijn verdriet en liefde in kwijt kan. Dan kunnen we de therapie volgen die we nodig hebben, want 1 keer per maand een psychotherapeut zien, is echt

niet voldoende. Dan kunnen we af en toe de zon op zoeken, want die geeft toch de meeste energie. Dan kunnen we af en toe een dagje erop uit gaan, weer onder de mensen komen, mee doen met het leven. Pas dan krijgen we de kans om tot onszelf te komen, adem te halen en onszelf weer te vinden.

Maar hoe ongelooflijk is het dat wij moeten vechten voor een schadevergoeding. Hoe ongelooflijk is het, dat we, ondanks dat we alle bewijzen hebben en verschillende gynaecologen aangeven dat er grote fouten zijn gemaakt en er sprake was van grove nalatigheid, dat wij moeten vechten voor ons gelijk? Dat wij aan moeten tonen dat we zwaar beschadigd zijn door de dood van ons gezonde dochter. Wij moeten door het stof. Waarom kan ik dit toch maar niet snappen. Hoe is het mogelijk dat de Inspectie van de Gezondheidszorg zelfs de artsen de hand boven het hoofd houdt. Ben ik nou gek of mis ik iets... Ik snap er niks van. En de politiek laat dit allemaal gebeuren. Hoeveel slachtoffers van medische fouten er wel niet zijn. Hoeveel slachtoffers hebben geen energie om dit gevecht aan te gaan, omdat ze amper zo al hun hoofd maar net boven water kunnen houden. Vechten tegen grote instellingen met veel macht is lang, heftig en eigenlijk een onbegonnen strijd. Je krijgt nooit waar je echt recht op hebt en maken er bewust een lang traject van, zodat je het op zult geven. Er zijn zoveel regels waar ze zich achter kunnen verschuilen. Zo hoeft in ons geval, volgens de wet, alleen de kosten voor de crematie van Luna worden vergoed. Dat onze dochter dood is, dat een gezond leven is verwoest en wat voor gevolgen dat voor ons leven heeft, is niet belangrijk? Ja, ze zijn deze wet aan het wijzigen, maar daar gaat veel onnodige tijd overheen. Het staat niet bovenaan de prioriteiten lijst.

Is het niet gewoon gezond verstand dat onze huidige situatie alles, maar dan ook alles heeft te maken met het overlijden van ons dochtertje? Of zie ik het niet meer helder. Ik weet het niet en ik snap er niks van. Maar ik weet wel dat ik me niet meer veilig voel in Nederland, dat ik me niet gezien en gehoord voel. En zolang we financieel afhankelijk zijn, zitten we gevangen in een land waar we ons niet veilig voelen. Mijn verzekering zal niet uitkeren als we besluiten dichterbij het thuisland van mijn man te willen wonen, we kunnen geen kant op. We zijn niet alleen onze dochter verloren, maar ook onze autonomie. We zijn gewoon in een hoek weggesmeten en voor oud vuil achter gelaten. De nazorg van het ziekenhuis was niet bestaand, er was niemand van de artsen die naar ons om heeft gekeken. Er is niemand geweest die persoonlijk en gemeend sorry heeft gezegd. Want dat mag niet van de verzekering, dan beken je schuld en dat kost geld. Dus dat doen we niet.

Hebben ze niet in de gaten wat dit doet met ons rouwproces? Daar wordt niet naar gekeken. Wij moeten vechten voor een sorry, die dan waarschijnlijk niet gemeend is. Wij moeten vechten voor een schadevergoeding, terwijl dit nooit onze insteek is geweest, maar nu oh zo hard nodig om niet te verzuipen. Maar dit proces duurt nog jaren. We moeten nog jaren vechten om niet te verzuipen en vechten voor ons gelijk, terwijl alle bewijzen zwart op wit staan. Zie ik het nou verkeerd, of is dit de omgekeerde wereld...

En weet U wat ik het ergste vind? Wij zijn niet de enige! Er zijn nog zoveel slachtoffers van medische fouten die net zo hard moeten vechten om hun hoofd boven water te houden, die zoveel zijn verloren.

Wordt het niet eens tijd om weer wat meer naar de mens te kijken en de regels minder zwart wit op te vatten? Elke situatie is verschillend en elke situatie verdient persoonlijke aandacht.

Er ligt hier, in mijn ogen een belangrijke taak voor de politiek. Zie de slachtoffers, hoor ze en ga eens achter ze staan, i.p.v. de instellingen de hand boven het hoofd te houden. Waar is de menselijkheid gebleven?

Zorg voor slachtoffers van medische fouten. Dit kan op zoveel gebieden: doe gedegen onderzoek naar de fout, wijzig protocollen, zo nodig landelijk. Geef de slachtoffers meer steun, maak het ze wat makkelijker om gerechtigheid te krijgen. Verlaag de werkdruk in de gezondheidszorg, want een hoge werkdruk, zorgt voor meer fouten. En op mensenlevens moet je niet bezuinigen volgens mij. Zorg dat artsen weer tijd krijgen voor een consult, dat ze de mens achter de klacht leren kennen. Het is een mensen-beroep en aandacht voor de gehele mens lijkt mij niet meer dan normaal en oh zo belangrijk.

De politiek heeft de touwtjes in handen, de politici kunnen dingen veranderen. Ik smeed U, met heel mijn hart en de laatste energie die ik heb: Hoor ons, zie ons en steun ons! We zijn wanhopig en letterlijk aan het eind van ons Latijn.

Help ons de dood van onze dochter niet zinloos te laten zijn. Help ons Luna het verschil te laten maken. Help ons te vechten voor gerechtigheid en verandering. Iedere burger heeft toch recht op bescherming van zijn/haar regering? Toch ook na de dood? We kunnen het niet meer alleen, we zijn op.

Met vriendelijke groet,

De trotse en gebroken mama van Luna

Bijlage 1: Brief aan Luna toen ze 3 jaar zou zijn geworden

Bijlage 1:

Lieve, lieve Luna,

26-02-2017

3 jaar geleden...

Het is bijna 3 jaar geleden dat ik je voor het eerst in mijn armen hield. Mijn prachtige dochter, mijn meisje, mijn droom. Wat was je mooi, je was perfect. Helaas heb ik maar 10 dagen van je mogen genieten, naar je mogen staren, je mijn liefde mogen geven. Maar die 10 dagen waren zo mooi, zo bijzonder.

Je hebt me zoveel gegeven in die 10 dagen. Je hebt me laten zien wat vechten is. Je was zo sterk. Je was in staat om zoveel liefde te geven. Je was in staat om mensen bij elkaar te brengen. Met jouw energie vulde je elke ruimte met puur liefde. Je hebt, tegen alle verwachtingen in, nog meerdere keren je ogen open gedaan. Wat was je sterk en wat heb je hard gevochten om ons deze 10 dagen met jou te geven. Daarvoor ben ik je eeuwig dankbaar.

Maar dit was een gevecht wat jij niet kon winnen. Dit was een oneerlijk gevecht. Ja, je was gezond, maar je had geen schijn van kans. De artsen negeerden alle waarschuwingssignalen waardoor urenlang zuurstofgebrek onvermijdelijk was.

Het is alweer 3 jaar geleden dat ik jou voor het eerst in mijn armen hield en gelijk wist dat je niet lang bij ons zou zijn. Mijn droom werd een nachtmerrie. Een paar dagen na je geboorte zouden we te horen krijgen dat je geen schijn van kans had. Dat het onmogelijk was dat je dit gevecht zou winnen. Onze wereld stortte in. We konden ons met geen mogelijkheid voorstellen dat we hier ooit overheen zouden komen. Dat we ooit weer de oude zouden worden, dat we ooit weer zouden leven zonder verdriet, zonder die pijn te hoeven voelen, zonder dit gemis. We hadden geen flauw idee hoe we ons leven weer moesten oppakken.

Nu 3 jaar later, besef ik me dat we toen gelijk hadden. Nee, we worden nooit meer de oude, we zullen nooit meer leven zonder pijn en verdriet te voelen, zonder dit continue gevoel van missen. Het missen van jou, Luna. Het missen van een echte moeder zijn. Ja, ik ben een moeder, maar ik kan niet over jou praten, ik kan mijn meisje niet knuffelen, ik kan je geen liefde meer geven, ik kan geen moeder voor jou zijn. Maar dit wil niet zeggen dat ik die gevoelens niet heb. Die zijn niet weggegaan toen jij weg ging.

Nu 3 jaar later mis ik je nog even erg en doet het nog net zoveel pijn. Dagelijks vraag ik me nog af hoe je zou zijn geweest, hoe het zou zijn geweest als je nu nog bij ons was. Hoe het zou zijn geweest om een echte moeder te zijn. Hoe het zou zijn geweest om jou te zien opgroeien.

Maar je bent er niet meer, ik zal nooit weten hoe het zou zijn geweest.

En nu, 3 jaar later, ben ik nog steeds een manier aan het vinden om daarmee te leren leven, dat ik nooit zal weten hoe het zou zijn geweest.

Maar in die 10 dagen heb jij me zoveel geleerd. Je hebt me geleerd om te vechten, je hebt me geleerd om te vertrouwen op mijn intuïtie, je hebt me laten zien dat soms het onmogelijke toch mogelijk is. Je hebt me zoveel liefde gegeven. Dat zijn de dingen die me nu nog op de been houden. Die ervoor zorgen dat ik blijf vechten.

3 jaar geleden ben ik begonnen met mijn nieuwe leven. Een leven zonder jou. Dit leven is met geen mogelijkheid te vergelijken met mijn vorige leven.

Ik heb niet alleen jou verloren, maar ik ben mezelf verloren, mijn baan, vrienden en familie. Ik ben zoveel verloren.

De afgelopen 3 jaar waren zwaar, heel zwaar. En het is nog steeds zo zwaar. Elke dag kost nog zoveel

energie. Elke dag doet het weer zoveel pijn.

Maar gelukkig hoef ik dit gevecht niet alleen te vechten. Ik heb iemand naast me staan die precies begrijpt hoe ik me voel. Iemand die me steunt door dik en dun. Mijn beste vriendje en jouw papa. Ook hij is elke dag hard aan het vechten om zijn nieuwe leven vorm te geven. Jij hebt onze band zoveel sterker gemaakt. Jij laat ons nog steeds weten wat er werkelijk toe doet: liefde.

Ik mis je lieverd en ik wou dat je hier was. Maar ik beloof je dat ik zal blijven vechten om mijn weg te vinden in mijn nieuwe leven.

Dank je wel dat ik jouw mama mocht zijn.

Ik hou van je.

Mama

